



Інформаційний бюлетень НС

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1162

22.06.2025 (136)

Гітлер на війні: Що сталося *насправді*?

А.В. Шерффенберг

Частина 9

Розділ 8: Перемога на Заході

Філософія приведе свою ідею до перемоги лише тоді, коли вона об'єднає у своїх лавах найсміливіші та найенергійніші елементи своєї епохи та народу і наділить їх у міцні форми бойової організації."

Адольф Гітлер, "Майн кампф," том 2, розділ V

Війська Вермахту проводили зачистку в Норвегії, коли 10 травня розпочався Західний наступ Гітлера-фон Манштейна. Німецький наступ через Арденни особливо приваблював Гітлера, оскільки він не проходив у Низькі країни. На відміну від традиційних істориків, він не був зацікавлений у накопиченні закордонної нерухомості, а хотів якнайшвидше обмежити і припинити конфлікт, щоб запобігти його поширенню. У своїх військових директивах, виданих кожному командувачу Вермахту на Західному фронті за

кілька місяців до початку кампанії 1940 року, фюрер знову і знову підкреслював, що не можна допускати жодних порушень прав нейтральних країн. У своїй першій директиві щодо ведення війни він заявив, що "запевнення про нейтралітет, надані нам Голландією, Бельгією, Люксембургом і Швейцарією, повинні ретельно дотримуватися". У своїй Другій директиві він наказав, що "входи до Балтики будуть заміновані без порушення нейтральних територіальних вод" (38, 41). Пізніше він наголосив кригсмарине: "Нейтралітет усіх нейтральних держав повинен повністю поважатися" ("Цілком таємно, тільки для офіцерів, К.-ін-К., ВМС, Берлін, 4 серпня 1939 р."). Ці директиви були надсекретними військовими наказами, які вперше були оприлюднені через багато років після закінчення війни (у 1964 році).

Різко контрастуючи з скрупульозною повагою Гітлера до суверенітету нейтральних країн на периферії бойових дій, командування союзників планувало окупувати Бельгію за допомогою британських експедиційних сил на чолі з генералом лордом Гортом і французького XVI корпусу на чолі з генералом Фагальде принаймні вже 24 жовтня 1939 року. Так званий "План Дайл" отримав свою назву від річки, де армія Горта планувала з'єднатися з бельгійськими військами перед Антверпеном. Ця "особиста і таємна інструкція" (Innes, 117) була передана до бельгійського верховного штабу, де його командування щиро схвалило порушення нейтралітету власної країни. Отримавши кивок від бельгійського короля Леопольда III, генерал Жорж, який представляв французьке верховне командування, 14 листопада "перетворив тимчасовий план Даля на остаточний наказ" (ibid). Коли Гітлер дізнався про бельгійську зраду, він негайно наказав своєму вермахту готуватися до захоплення Нідерландів до того, як вони зможуть з'єднатися з англо-французькими військами. Демократична влада цих маленьких країн сподівалася отримати вигоду від перемоги союзників, зокрема, від легкої крадіжки нових територій за рахунок Північної Німеччини для розміщення зростаючого населення.

Після того, як спроба Англії захопити Норвегію була зірвана, потрібно було не менш ретельно ліквідувати іншу загрозу з боку союзників, що проникала через Нідерланди. Відповідно, о 0545 годині 10 травня - лише на дві години раніше, ніж британські і французькі війська увійшли в Низькі країни - літаки Люфтваффе завдали удару по аеродромах у Бельгії.

Безумовно, найбільшою перешкодою для наступу Гітлера був бельгійський форт Ебен-Емаель, найпотужніший і найсучасніший фортифікаційний об'єкт на Землі. У військових колах його вважали "неприступним", але він був не лише ключем до оборони Льєжа, а й до всієї Західної кампанії. Саме її

існування переконувало практично кожного генерала - німецького і союзного - в тому, що вона або зламає, або затягне в трясовину найжорсткіший наступ, кинутий проти неї. Командна підземна позиція Ебена Емаеля була неприступною для наземних військ, які не могли обійти форт, а його бункери були абсолютно непроникними для найбільших повітряних бомб і навіть важких артилерійських снарядів. Він повністю домінував над стратегічним вузлом гітлерівського наступу, де перетиналися річка Маас і канал Альберта. Шлюзи цього каналу контролювалися спостерігачами з фортеці. Саме існування бельгійського укріплення було використано стратегами німецького Генерального штабу проти плану фон Манштейна. Звичайні війська ніколи не могли пройти повз Ебен-Емаель.

Фюрер знову розшукав людину, яку керівництво Верховного командування сухопутних військ відтіснило на задній план за її новаторські ідеї. Генерал Курт Штудент вважав, що надзвичайну оборону можна захопити зненацька з мінімальними втратами за допомогою солдатів, які непомітно приземляться на планери. Гітлер порадився зі Студентом, і вони розробили деталі планерної атаки на Ебен-Емаель на світанку. Ця атака була настільки важливою, що фюрер відклав весь Західний наступ до захоплення форту, від якого, власне, залежала вся кампанія.

На висоті 7 500 футів неповторні Ju 52, що буксирували 39 DFS 230, відпустили свої дерев'яно-крилі заряди і розвернулися біля німецького кордону, що дозволило планерам - кожен з яких ніс по вісім добре озброєних десантників і вибухотехніків - приземлитися на мости вздовж річки Маас і каналу Альберта, в тому числі і на Ебен-Емаель, в цілковитій тиші. Висадка була бездоганною і абсолютно непоміченою для захисників. Хоча вони були захоплені зненацька, вони чинили опір з великою запеклістю і майстерністю. Але до того часу, як вони оговталися від шоку протистояння з німецькими солдатами на самому даху свого непереможного форту, десантники вивели з ладу дві 120-мм гармати і дев'ять 75-мм гармат; іншими словами, всю артилерію форту на вершині. Протягом 24 годин нібито "неприступний" бастион з 700 елітних солдатів впав перед 70 десантниками, які втратили шістьох вбитими і двадцять пораненими. Через величезну прогалину в обороні союзників, що утворилася після падіння цієї наймогутнішої твердині світу, Вермахт наступав на Бельгію.

Тим часом інші планерні загони швидко захопили мости у Вельдвезельта і Вроенхафена, через які німецькі війська пішли на штурм. Гітлер, генерал Штудент і його десантники здійснили безпрецедентне військове диво - найважливішу акцію всієї кампанії і одну з найбільших, найунікальніших перемог в анналах воєнних дій. За словами *Ілюстрованої енциклопедії Другої*

світової війни Маршала Кавендіша (с. 141, том I), "не було взято до уваги творчий хист Адольфа Гітлера, який особисто був зацікавлений у плануванні несподіваного захоплення мостів через канал Альберта, незважаючи на скептицизм ОКВ".

Лише за тиждень британська та французька армії були витіснені з Бельгії. Абсолютно захоплені зненацька несподіваною капітуляцією Ебена Емаеля, союзницькі армії відступили назад і відступили за ще одне укріплення, яке вони вважали невразливим - Лінію Мажино. Той самий менталітет Першої світової війни, що домінував у німецькому Генеральному штабі, скам'янів у французькій стратегії. Але фюрер дивився далі їхніх застарілих умовностей. Згідно з планом, який він розробив разом з фон Манштейном, його Люфтваффе очистили небо від ворожої авіації, одночасно завдаючи ударів по наземних військах союзників, які одночасно були знищені панцерниками, потім підірвані мобільною артилерією і знищені піхотою. Дух націонал-соціалістичної співпраці чудово скоординував усі ці різноманітні елементи битви у швидкий, завжди спрямований вперед, безперервний блицкриг, який виводив ворога, що переважав за чисельністю, з рівноваги.

Скрізь, де французи чи британці намагалися встояти, їм завдавали нокаутуючих ударів, після чого німці мчали до наступної цілі, не даючи противнику часу перевести подих, не кажучи вже про відповідь. Швидкість і жорстокість цієї тактики незабаром знервувала війська союзників. До 20 травня, всього через десять днів після початку наступу, французькі і британські сухопутні війська були розділені надвоє. Хід подій змінився. До їхньої честі, коли війна почала обертатися проти них, вони відважно намагалися повернути втрачену ініціативу, імпровізуючи потужний контрнаступ проти 7-ї танкової дивізії, яка вже майже досягла кінця своїх запасів, просунувшись аж до Камбре. Союзницьке командування розуміло хитке становище танкістів і, швидко подумавши, ввело в бій по два свіжих британських і французьких танкових батальйони, серйозно переважаючи німців, у яких не вистачало боєприпасів, і погрожуючи їм знищенням. Під Аррасом французькі танки Char B зненацька атакували німецьку броню з близької відстані, знищивши Panzer Mark IV, три єдині важкі танки Вермахту.

Удар союзників міг би бути успішним, якби 7-ю танкову дивізію не очолювала людина, яка згодом прославила себе в Північній Африці - генерал Ервін Роммель. Він влаштував імітацію відступу. Коли французи радісно пішли за ним, він раптово замахнувся на них, закривавлених, і зупинив їхній наступ, а потім розкидав переляканих британців, які вважали, що він евакує Камбре. Коли одна з його колон була затримана в селі двадцятьма французькими важкими танками, він наказав одному Panzer IV заскочити

зенацька в тил ворога. Його екіпаж кинувся на ворога, несамовито стріляючи з 75-мм гармати в упор, приблизно за двадцять хвилин знищив 14 великих "Шар-Бенів", а решту змусив здатися. Жодного разу протягом всієї Кампанії союзники не досягли нічого подібного до такої вражаючої дії. Хоча кожен з його панцерників стикався з п'ятьма ворожими, Роммель утримував союзників досить довго, доки не прибули пікіруючі бомбардувальники "Штука", які зрівняли з землею всі французькі та англійські танки на полі бою.

Наступного дня, 21 травня, німецький наступ розгорнувся на північ у напрямку портів Булонь і Кале на Ла-Манші, щоб відрізати будь-яку подальшу допомогу з Великої Британії. Усвідомлюючи важливість цього, солдати Британського військово-морського флоту зайняли відчайдушну оборону, яка тривала п'ять днів під інтенсивними обстрілами та повітряними атаками. Після падіння цих життєво важливих портових міст союзники провели ще один чисельно переважаючий контрнаступ за участю британських військ і Першої французької армії, що наступали з півночі, в той час як Сьома і Десята французькі армії атакували з півдня; між ними знаходилася основна маса німецької бронетехніки. Додаткові "Снімфайри" і "Харрикейни" Королівських ВПС прилетіли зі своїх англійських баз, щоб забезпечити прикриття французьких "Девоїтенів", "Блоків" і "Моран-Сольньє". Поки "Мессершмітт" плутався з ними в небі високо над головою, пікіруючі бомбардувальники "Штука" розбили франко-британський контрудар, який був ще більше розбитий важкою артилерією, а потім *переломлений* піхотою. Франко-британський відступ відновився; цього разу він був спрямований на Париж.

Але справа союзників ще не була програна. Численні французькі армії все ще залишалися неушкодженими з усіма боєприпасами і запасами, в той час як кількість танків після двох тижнів безперервних важких перевезень і боїв скоротилася до 30%. Генерал Максим Вейганд, який командував усіма союзними військами, збирався розпочати тотальний штурм з метою відвоювання Камбре, де слабка німецька оборона не могла встояти перед вісьмома дивізіями союзників, спрямованими проти неї. Однак для успіху операції була необхідна допомога британських сухопутних військ, особливо танків, і, що найважливіше, підтримка Королівських військово-повітряних сил (RAF). Атака Вейганда віщувала успіх і фактично вже розпочалася, коли, на його подив, британці піджали хвіст і побігли до Дюнкерка. Генерал лорд Горт, відповідальний за Британське командування, отримав особистий наказ від нового прем'єр-міністра Вінстона Черчилля залишити своїх французьких і бельгійських союзників на полі бою, не повідомивши їх про це. Наступ

Вейганда провалився, і доля Франції була вирішена. Черчилль голосно засудив короля Леопольда як "зрадника", хоча монарх повідомив його за п'ять днів до капітуляції Бельгії; це на п'ять днів більше, ніж британці повідомляли своїх континентальних союзників.

5 червня розпочалися операції Вермахту проти залишків союзних військ на півдні. Наступного дня німецькі війська прорвалися через нижню течію Сомми, вийшовши до річки Ени, і невдовзі розгромили рішучих солдатів французької Десятої армії (яким німці віддали особливу шану за їхню безнадійну мужність після перемир'я). До них приєдналися піхотинці британської 51-ї гірської дивізії, які, відрізані від своїх товаришів у Дюнкерку, втекли до Сен-Валері, сподіваючись, що їх так само евакуюють. Їм не пощастило, і 12 червня вони здалися в полон. За кілька днів до цих катастрофічних подій нещасні солдати лорда Горта юрмилися на пляжах Дюнкерка - 220 000, разом з 120 000 французів і бельгійців. Панцерники вибігли на скелі, звідки відкривався вид на деморалізованих союзників, що присіли на пісок.

Німецьке командування вже збиралося висунути їм ультиматум, від якого вони не могли відмовитися - здатися або бути знищеними, - коли надійшов наказ фюрера припинити вогонь, щоб союзники могли евакуюватися. Кожен солдат Вермахту був приголомшений невірою. Як він пояснив бельгійському лідеру СС Леону Дегрелю через чотири роки, Гітлер відпустив британців у Дюнкерку, тому що в той час він все ще плекав надії на їхню дружбу і співпрацю: "Примушуючи їх або до капітуляції, або до знищення, вони ніколи не змогли б вести переговори". Відпустивши їх додому, британська влада і сам народ правильно зрозуміли б його жест: це був щирий крок до припинення бойових дій і початку примирення.

Натомість Черчилль та його пропагандисти вивернули неймовірну пропозицію Гітлера, історично унікальну за своєю щедрістю, навиворіт. Його спроба укласти мир була зображена як поразка, спричинена нездатністю розгромити англійських солдатів, навіть під час їхнього відступу. Таким чином, моральний дух британців вдома занепав, бо німці були зображені розчарованими і побитими. Обдуреним британцям так і не дозволили дізнатися, що їхні сини, чоловіки, батьки і брати були врятовані не завдяки імпровізованій флотилії яхт, що перетнула Ла-Манш, а завдяки відмові фюрера проливати більше арійської крові у спровокованій євреями війні.

Так зване "Дюнкеркське диво" було повністю справою рук Адольфа Гітлера. Яким би благородним не був його жест, він був повністю змарнований для влади в Лондоні. Понад півмільйона ворожих солдатів,

яких він пощадив у 1940 році, не оцінили б того, що він зробив для них завдяки вмілій пропаганді з боку Черчилля та ін. Вони повернулися в наступні кілька років не друзями, яких він сподівався з них зробити, а божевільними від помсти вбивцями. Краще б він винищив їх усіх до останнього, ніж намагався відправити додому як посланців своєї доброї волі, чого вони були не здатні зрозуміти.

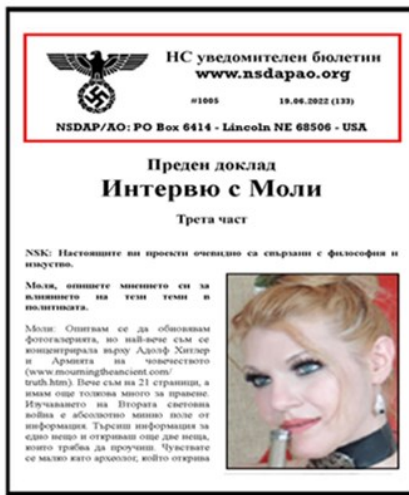
У будь-якому випадку, таке знищення не було б необхідним. Отримавши можливість з честю здатися в полон в абсолютно безнадійній ситуації, з якою вони зіткнулися на пляжах Дюнкерка, лорд Горт і його бригада були б змушені скласти зброю, так само, як це зробили їхні товариші з 51-ї гірської дивізії в аналогічній ситуації при Сент-Валері. Провідний англійський військовий історик сер Бейзіл Лідделл Харт сказав про Дюнкерк: "Ніколи не було такої великої катастрофи, якій можна було б запобігти" (Walsh, 42). Хоча Черчилль публічно заперечував це, перетворивши ганебний відхід з Дюнкерка на британський тріумф, в приватних розмовах він називав його "колосальною військовою катастрофою" (там само, 43). Генерал Айронсайд, начальник Імперського генерального штабу, зізнався Ентоні Ідену: "Це кінець Британської імперії" (ibid).

Менш ніж за два тижні після того, як останній Томмі відплив додому, німецькі війська увійшли до Парижа. Як це сталося раніше у Варшаві, політики, відповідальні за оголошення війни Рейху, втекли, залишивши свій народ на поталу поразці. Філіпп Петен, видатний герой і генерал Першої світової війни, сформував новий уряд, який 25 червня прийняв перемир'я. Петен був мудрим вибором, оскільки фюрер поважав його; отже, умови капітуляції були м'якими, про що свідчить щедre ставлення Гітлера до французького флоту. Навіть вороже налаштовані автори книги Time-Life (*The Luftwaffe*, с. 44) змушені були визнати, що "ці дві кампанії - в Скандинавії і через місяць на рівнинах Західної Європи - були одними з найблискусіших військових операцій сучасності". Якщо це так, то їхній успіх у величезній мірі завдячує геніальній уяві Адольфа Гітлера і створеній ним націонал-соціалістичній державі. Жодна інша нація в історії, яка переважала чисельно і навіть часто технологічно, не змогла б докорінно розгромити таких потужних супротивників за такий короткий проміжок часу. Нічого подібного ніколи не відбувалося раніше.

Кампанія на Заході була виграна завдяки зухвалості та таланту фюрера, що проявилися, головним чином, у його есесівцях, чиїх вирішальних бойових досягнень уникали аристократичні сноби з німецького Генерального штабу. Проте війська *Лейбштандарту Адольфа Гітлера* (Охорона Адольфа Гітлера) захопили стратегічні голландські канали ще до того, як їх можна було

підірвати, тим самим зробивши можливим *бліцкриг*. Вони взяли Роттердам за три дні і очолили весь наступ, просунувшись на 120 миль французькою територією за 24 години. Після блискавичного форсування Сомми полк СС "*Тотенкопф*" ("Смертельна голова") проклав собі шлях до Парижа. Значною мірою завдяки їх незрівнянним солдатам, молодий дух арійської мужності розтрощив старий світ єврейської демократії на полях битв Франції. Союзники - всі їхні солдати і робітники - були жалюгідними маріонетками єврейських планів, які не мали нічого спільного з "порятунком Польщі", "захистом нейтральних держав" або "зупиненням нацистського завоювання світу у Франції". Це були очевидні шибболети, емоційно сконструйовані для язичницького споживання.

Успіх Гітлера, який придворні історики та пропагандисти ЗМІ досі зображують як "трагедію", насправді був тріумфом націонал-соціалістичної організації та вищих бойових здібностей над обдуреними фаворитами та ідеологічними карликами єврейських держав, що мали намір здійснити расове самогубство. Західна кампанія продемонструвала, що расово свідома, арійська група бійців може перемогти чисельно переважаючого, расово змішаного ворога, такого як британці, французи і голландці з їхніми кольоровими колоніальними військами з Індії, Сенегалу та Індонезії.



NSDAP/АО є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

**Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами**

